

A Dr. Varga Judit ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Miskolci Tamás ügyvéd által képviselt alperes ellen szolgálati idő megállapítása iránt a Szolnoki Munkaügyi Bíróságon 4.M.442/2009. szám alatt megindított és másodfokon a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 4.Mf.20.209/2010/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 4.Mf.20.209/2010/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állam javára
- felhívásra - 36.000 (harminchatezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A tényállás szerint a felperes 1989. február 1-től 2006. október 31-ig - nyugállományba helyezéséig - hivatásos szolgálati viszonyban állt az alperessel. Az alperes a felperes szolgálati viszonyát - 5573 nap beszámításával - 1973. január 1-től 2006. október 31-ig igazolta. Nyugdíjazásakor öt havi távolléti díjnak megfelelő összegű 35 éves jubileumi jutalom kifizetésben részesült. Ezt követően folyamatban volt munkaügyi perben a munkaügyi bíróság 2008. szeptember 28-án jogerőre emelkedett ítéletével megállapította, hogy a felperes - a szakközépiskolai tanulmányi ideje figyelembevételével - 1969. szeptember 1-től 1973. június 16-ig 1385 nap szolgálati időt szerzett. Ennek alapján a felperes kérelmet terjesztett elő szolgálati ideje módosítása, 40 éves jubileumi jutalom kifizetése és szolgálati nyugdíja újbóli megállapítása iránt.

Az alperes ... számú határozatával megállapította, hogy a szolgálati nyugdíj és a szolgálati nyugdíj mértékének szempontjából a felperes beszámított szolgálati idejének kezdő időpontja 1970. január 1.

A felperes szolgálati panasza elutasítását követően előterjesztett

keresetében annak megállapítását kérte, hogy a szolgálati jogviszonya kezdő időpontja 1969. március 19. Ennek következtében nyugállományba helyezésekor 37 évet meghaladó szolgálati jogviszonya alapján 7 havi illetménynek megfelelő 2.072.231 forint jubileumi jutalomra vált jogosulttá, melynek megfizetésére kérte az alperest kötelezni, továbbá emelt összegű nyugdij folyósítását kérte szolgálati idő növekedése folytán.

A Szolnoki Munkaügyi Bíróság 2.M.442/2009/7. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

A munkaügyi bíróság megalapozatlannak találta a felperesi érvelést, miszerint a nyugállománya helyezésekor a szolgálati ideje kezdő időpontjaként meghatározott 1973. január 1-jei időpont „rögzült” és az utóbb elismert 1385 nap beszámításánál ezen időponthoz képest kellett ismételten meghatározni a szolgálati ideje kezdő időpontját.

Jogi álláspontja szerint a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (Hszt.) 326. § (1) bekezdése alapján azt az időtartamot, amely beszámított szolgálati időnek minősül, a jubileumi jutalom, valamint a nyugdij mértéke szempontjából egységesen kell kezelni, és a beszámítás mértéke nem függhet attól, hogy a beszámítani elrendelt vagy beszámítani kért időtartamok egyszerre, vagy külön-külön intézkedések következtében kerülnek beszámításra. Így az alperes nem tévedett, amikor a felperes további szolgálati idejét a szolgálati jogviszonyba lépéshez képest - a beszámított idők figyelembevételével - 1970. január 1. napjával állapította meg. Ezért a felperes 2006. október 31-én nem rendelkezett 37 év szolgálati idővel.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 4.Mf.20.209/2010/3. számú ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyta.

A másodfokú bíróság osztotta a munkaügyi bíróság jogi álláspontját, mely szerint a szakközépiskolai 1385 nap tanulmányi idő szolgálati időbe utóbb jogerős ítélet alapján történő beszámítása nem zárta ki a beszámítható valamennyi idő újbóli számítását. Ez a számítás pedig megfelelt a Belügyminisztérium irányítása alá tartozó szervek, valamint önkormányzati tűzoltóság szolgálati viszonyban álló tagjai szolgálati viszonyának egyes kérdéseiről és a személyügyi igazgatása rendjéről szóló 9/1997.(II.12.) BM rendelet (továbbiakban R.) 56. § (1) bekezdésében előírtaknak. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, mely szerint a szolgálati idő tartamának utólagos módosításánál nem lehet eltérni (nem lehet figyelmen kívül hagyni) a szolgálati idő korábban megállapított kezdő időpontját. A másodfokú bíróság szerint ezért helytálló volt az alperes által

követett eljárás, amikor a beszámítható időket összeszámolva állapította meg a szolgálati viszony kezdő időpontját. Egyetértve a munkaügyi bírósággal hangsúlyozta, hogy a beszámított szolgálati idő tartamoknak valósnak kell lenniük, amely nem valósulhat meg amennyiben több alkalommal, külön-külön történő beszámítások során alkalmazzák a 7/1987. BM parancs szerinti „kerekítési szabályt” is.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben annak hatályon kívül helyezését és elsődlegesen szolgálati ideje kezdő időpontjául 1969. január 1. napja megállapítását, másodlagosan az első vagy másodfokon eljáró bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását kérte.

A felperes a R. 2. § aa), valamint 2. § ac) pontja megsértésére hivatkozott.

Érvelése szerint az utóbb meghozott jogerős ítélet alapján a szolgálati idő időtartama módosult, számításánál azonban azt a már beszámított szolgálati időn felül kell figyelembe venni, mivel 1973. január 1-től már elismert és beszámított idővel rendelkezett, az utólag elismert szolgálati idő a már elismertet 1385 nappal emeli.

A felperes sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok helyesnek találták, miszerint az alperes az 1973. január 1. és 1973. augusztus 14. közötti, a „kerekítési szabály” folytán már szolgálati időként elismert időszakra beszámították az utóbb megállapított szolgálati időt. Hivatkozása szerint a részére már korábban elismert szolgálati időt meghaladóan lehet ismételten szolgálati időt megállapítani, mert nincs olyan jogszabályi rendelkezés, mely szerint a már elismert szolgálati időt nem kell elismerni egy számítás esetén. Abban az esetben, ha elfogadható lenne az alperes álláspontja, akkor sem helyes a szolgálati idő kezdő időpontjaként megállapított 1970. január 1-jei időpont, mert 1973. augusztus 14-től visszaszámított 1385 nap 1970. január 1. helyett 1969. október 28. napjára esik.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta le.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az eljáró bíróságok által levont jogkövetkeztetés helytálló és jogszerű.

A perbeli iratokból kitűnően a felperes hivatásos állományba történő 1989. február 1-jei kinevezésekor az alperes beszámított szolgálati időként 1973. augusztus 14-től 1989. január 31-ig terjedő időszak figyelembevételével 5573 napot ismert el és a

szolgálati ideje kezdő időpontját 1973. január 1-el igazolta.

A perben arról kellett dönten, hogy utóbb, az 1969. szeptember 1-től 1973. június 16-ig megállapított 1385 nap beszámítandó szolgálati idő alapján az alperes helyesen állapította-e meg a felperesi szolgálati idő kezdő időpontjaként 1970. január 1. napját.

Az eljáró bíróságok helytállóan fejtették ki, miszerint a szolgálati idő utóbb történt módosításakor nem a szolgálati idő kezdő időpontjaként korábban meghatározott 1973. január 1-jei időpontból kellett kiindulni. Tévesen hivatkozott ugyanis a felperes arra, miszerint ez az időpont „rögzült”, és a részére már korábban elismert szolgálati időt meghaladóan lehet csak szolgálati időt megállapítani.

A felperes a szolgálati panaszában maga ismerte el, hogy 1989. február 1-jén, amikor a szolgálati viszonya kezdő évét megállapították 15 év 2 hónap és 29 nap munkaviszonnyal rendelkezett, de az alperes a 7/1987. BM parancs alapján 16 év és egy hónapot ismert el a részére, az egy évnél kevesebb időt teljes évként figyelembe véve. Ez a gyakorlat pedig nem felelt meg az akkor hatályos 1971. évi 10. tvr. 33. § (1) bekezdésében foglaltaknak.

A Legfelsőbb Bíróság már több eseti döntésében (EBH.1998.209., BH.2010.100.) kifejtette, miszerint a Hszt. 326. § (1) bekezdése értelmében beszámított időnek csak az ott megjelölt, és a tvr.-ben felsorolt szolgálati idők minősültek, mivel egymagában valamely időszak beszámítása nem minősíti azt szolgálati idővé, tekintettel a hivatkozott tvr. kötelező jellegére. Az ettől eltérő beszámítás semmis (Hszt. 9. § (2) bekezdés, 10. § (1) bekezdés). Ezért a felperes jóhiszeműen szerzett jogokra megalapozottan nem hivatkozhat. A Hszt. 11. § (1) bekezdésében előírt szabály – miszerint az érvénytelen jognyilatkozat alapján jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jogokat és kötelezettségeket úgy kell elbírálni, mintha azok érvényesek lettek volna – együttes feltételeket határoz meg, és a semmis szolgálati időként elismert idő alapján már megszerzett és már gyakorolt jogokra vonatkozik, a jövőbeliekre (a még nem gyakorolt jogra) nem. Ennnél fogva a már megszerzett esetleges juttatás el nem vonható, de az érvénytelen beszámításra újabb igény már nem alapítható.

A felperes azon felülvizsgálati érvelése, mely szerint 1993. január 1. helyett 1993. augusztus 14-től visszafelé számított 1385 nap 1969. október 28. napjára esik, ugyan helytálló, azonban az alperes nem ekként járt el, hanem helyesen, a felperes által perben sem vitatott 5573 és 1385 nap beszámított szolgálati időt összeadta, és az így meghatározott 6958 nap (19x365 nap + 23 nap), azaz 19 év és

23 nap szolgálati időt beszámítva - a R. 56. § (2) bekezdésében foglaltak alkalmazásával - a hivatásos állományba történő felperesi kinevezés 1989. február 1-jei dátumához képest határozta meg a szolgálati idő kezdő időpontját 1970. január 1. napjában, melyet az előbbieken kifejtettekre tekintettel a felperes megalapozottan nem sérelmezhet. Ettől eltérő álláspont ugyanazon időszak (1973. január 1-től 1973. június 16-ig) kétszeres számítását is eredményezné.

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet - jogszabálysértés hiányában - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pernyertes alperesnek a felülvizsgálati eljárásban bizonyított költsége nem merült fel, ezért ebben a kérdésben határozni nem kellett, míg a felperes a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése alapján - a 73/2009.(XII.22.) IRM rendelet 7. §-ában foglaltakra is figyelemmel - felülvizsgálati eljárási költség fizetésére köteles az állam javára, melynek mértékét a Legfelsőbb Bíróság az illethekekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és 39. § (3) bekezdés d) pontja alapján állapította meg.

Budapest, 2011. május 18.

Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. a tanács elnöke, Dr. Stark Marianna s.k. előadó bíró, Dr. Földényi Gyuláné s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

bíróági tisztviselő